

# Podivné pondělí



Druhý den ráno Josífka neprobudilo maminčino prozpěvování, že škola volá. Vzbudil ho Haniččin křik.

„Mami! Mami!“ halekala Hanička jako na lesy.

Josífek se probudil a vyděsil se. Kde je maminka? Proč ji Hanča volá? Vyskočil z postele. Celý vylekaný vběhl do ložnice k rodičům. Tam měla Hanička postýlku.

Ale maminka nebyla pryč. Ležela v posteli a ospale mžourala na Haničku. Ta ji tahala za nohu. Maminka se dneska ne a ne probudit. Teď se právě protahovala a divila se: „Co je?“

Josífek na ni překvapeně vykulil oči. Potom si všiml budíku. Ukazoval sedm hodin a deset minut. Touhle dobou býval Josífek obvykle po snídani.

„Ráno! Je ráno!“ vykřikl Josífek. „A pozdě, zaspali jsme!“





Maminka souhlasně přikývla a znovu se protáhla.

„No tak si pospěš, Josítku,“ řekla.

Nevyskočila z postele, ani neutíkala do kuchyně, aby Josífkovi rychle připravila snídani a svačinu.

Josífkovi to velice překvapilo. Zeptal se: „Mami, ty mi neuděláš snídani?“

Maminka zavrtěla hlavou: „Nechce se mi.“

Josífek měl pocit, že mamince asi špatně rozuměl. Mamince se nechce?

„Ale co budu jíst?“ zajímal se zaraženě.

„To je jedno. Nasyp si müsli nebo si vezmi chleba. Sněz, co chceš!“

Maminka se otočila na bok. Zdálo se, že se chystá ještě spát. Hanička se k ní spokojeně přitulila.

Zděšený Josífek pochopil, že má nejvyšší čas se vypravit. Jinak do školy před zvoněním nedoběhne. Rychle se oblékl a vyrazil do kuchyně. Stůl byl prázdný. Ve dřezu stála miska a hrníček od tatínkovy snídani. Josífek vytáhl ze skříňky krabici obilných kuliček. Nasypal si je do misky a zalil mlékem. Když dojedl, vyčistil si zuby. Česáním se nezdržoval, stejně měl velké zpoždění. Zapomněl i na svačinu, ale tu by si beztoho nestihl připravit.

Celou cestu do školy musel Josífek utíkat. Běhání mu šlo dobře, takže dorazil včas. Ještěže má tak hbité nohy!

Při hodině matematiky nemyslel Josífek na počty, ale na maminku. To je divné, že ráno nevstala a nepřipravila Josífkovi jídlo. Za celá ta léta, co Josífek maminku zná, se tohle nikdy nepříhodilo. Snad není chudák maminka nemocná? Při matematice se taky ukázalo, že Josífek nemá úkol. Kvůli vyprávění o rodině na něj úplně zapomněl. Takže dostal od paní učitelky poznámku.

To Josífkovi zkazilo náladu. Poznámka! Nepřinesl úkol. Maminka se bude strašlivě zlobit. Z toho kouká zákaz fotbalu nejméně na celý další týden.

Ze školy domů šel Josífek co noha nohu mine. Maminka mu zase vyčiní. Ach jo...

Zazvonil u dveří a tvářil se zkroušeně. Maminka otevřela v dobré náladě. Vypadala zdravě.

„Ahoj, Josífku!“ řekla radostně.

„Ahóóój!“ zavolala Hanička. Rozběhla se a prosvištěla kolem Josífka po hladké podlaze jen v ponožkách. „Jedu!“ oznámila hrdě a znovu se sklouzla.

Klouzání v ponožkách bylo doma vždycky přísně zakázáno. Pozoruhodné, pomyslel si Josífek. Nějak maminku dneska

nepoznával. Je tak veselá! Jenomže až se za chvíli podívá do žákovské knížky, bude mít po dobré náladě. Ale hlavně že už není nemocná!

Josífek si vzorně uložil aktovku a umyl si ruce. Jenom maminku zbytečně nerozčítit! Potom se převlékl. Tou dobou už maminka obvykle listovala v žákovské. Dneska si na ni zatím ani nevzpomněla. To je zvláštní.

